Vážená kynologická veřejnosti.

Letošní svátky Vánoc byly pro mnohé z nás oproti dřívějším létům nelehké. Netřeba ani zdůrazňovat, co všechno nás poslední dobou postihlo.

Aby toho však nebylo dost, zastihla nás naprosto nepřipravené zdrcující zpráva o odchodu jednoho z nás, pana Jiřího Šišky, který 26. prosince navečer odešel po těžké nemoci navždy.

Jistě mně prominete, že si osobuji právo oslovit vás těmito řádky. Ale nemohu jinak, než říci, že Jiří byl mým druhým já (opodstatnění tohoto vyjádření z dalších řádků vyplyne). Znali jsme se ještě jako kluci, potkávali se na kynologických závodech jako soupeři. O něco více jsme se poznali, když po návratu kynologie pod Svazarm byl založen odbor kynologie a Jiří se stal jeho pracovníkem. I já jsem v té době již pracoval ve funkcích na úrovni ČÚRK.

Zcela nová situace nastala po tak zvané „Sametové revoluci“. Jen pamětníci ještě vědí, že o kynologii v té době nechtěl nikdo ani slyšet. A tak po ustavujícím sjezdu ČKS 8.12.1990, kde jsem byl zvolen předsedou byl pro mne Jiří Šiška jedinou správnou volbou do funkce tajemníka svazu. Jen předesílám, že jsme to spolu táhli až do sjezdu svazu roku 2019.

Není vhodné na tomto místě zmiňovat kolik doslova bitev jsme společně vybojovali, ale patří se zmínit, že naše společné úsilí bylo vedeno vždy láskou k pejskařině a odpovědností k zastávané funkci. Společně se nám podařilo vybudovat strukturu svazu, ČKS se stal největší kynologickou organizací v zemi.

Ve funkci tajemníka svazu byl Jiří náročný a to vždy a ve všem. Z toho důvodu měl pochopitelně i mnoho odpůrců a nebojím se říci, že i nepřátel. To pochopí jen ten, kdo má s něčím podobným osobní zkušenost. Naše vzájemné vztahy byly nejen pracovní, ale i přátelské, podpořené vzájemnou úctou jednoho k druhému.

Úplně zvláštní kapitolou by bylo popisovat jeho činnost coby známého chovatele německých ovčáků. Jelikož já sám jsem nikdy nechoval, vzhlížel jsem pouze s úctou k jeho chovatelským výsledkům v CHS CLARK. Poslouchat jeho hodnocení kde je jaký pes, či fena s takovými či onakými předpoklady pro chov, to bylo doslova jako listovat v nepsané encyklopedii.

A nelze nezmínit, že to nebylo pouze chovatelství jako takové, proč vešel tolik ve známost. Byl také uznávaným a vyhledávaným rozhodčím exterieru a to i v zahraničí. Velké uznání také sklízel jako ředitel mnoha Mezinárodních výstav psů v Praze.

Výše uvedenými řádky jsem chtěl naznačit, koho česká kynologie ztrácí v osobě Jiřího Šišky.

Jirko, měj se v tom „Psím nebi“ dobře – s úctou Jarda Šmolík.